

Colau envia la bandera de Santa Eulàlia a podrir-se al magatzem

written by Francesc Xavier Hernández | 8 d'agost de 2016

Dimecres passat, dia 3 d'agost, vaig passar pel Born, 12 del migdia. A la cerveseria no hi havia gent, la llibreria era un desert, ningú visitava les runes del soterrani. Els *video wall* anunciaven concerts a la ciutat, res sobre la història del lloc. A la soporífera exposició permanent, la de les tres mil olles sense explicacions, no entrava ningú. Cap referència a la Guerra de Successió, ni a l'Onze de setembre, era visible. Res relacionava el lloc amb la barbàrie borbònica que s'havia abatut sobre la Ribera. I sense mediació ni explicacions l'espai resultava incomprendible. Algun turista entrava per donar una llambregada i, mancat d'estímul tornava a sortir. Els turistes no duraven ni deu minuts.

La neteja ètnica contra la història dels catalans perpetrada per la senyora Colau i el seu equip és un fet empíricament constatable. S'han esforçat a desvincular el Born de l'únic motor lògic que podia donar-li vida: la memòria de l'Estat constitucional català del XVIII esborrat per la barbàrie borbònica. Això, però, ha comportat efectes col·laterals. El Born, privat de la seva ànima i motor: els continguts vinculats a la Guerra de Successió, ha decaïgut, i en poques setmanes s'ha convertit en un espai despersonalitzat i desertitzat. Un espai que ja no genera riquesa, ni expectatives... un cadàver que haurem de sostenir amb diners públics. Un fiasco de més de les extravagants polítiques culturals que s'assagen en aquest país.

Hom podria pensar que el que està passat ha estat un error en la política cultural municipal, i que han calculat malament, fins i tot algú podria pensar que aquest desgavell és producte

d'una manca de programa cultural o de poques idees...

Crec que no, que aquest desastre respon precisament a les intencions i a l'imaginari dels grups que directa o fins i tot indirectament donen suport a l'alcaldeessa Ada Colau. La destrucció del Born és un acte premeditat en tant que respon decisions dictades per raons ideològiques i polítiques. L'espanyolisme més ranci és qui dicta la política. No hi ha res d'innocent.

La Guerra de Successió va ser terrible, un enfrontament mundial entre la barbàrie absolutista i les potències constitucionals i monarquies benvolents. Catalunya va lluitar al costat que tocava, el de la llibertat política i el progrés econòmic. Però com se sap els catalans no van tenir sort i de resultes del conflicte van ser ocupats militarment, el seu Estat va ser destruït i les seves Constitucions, inderogables, van ser anorreades. Els exèrcits dels Borbó van atacar Catalunya, van matar gent, i van torturar i violar persones, van cremar masies, pobles i ciutats i van causar patiments infinits. Després de l'Onze de Setembre Catalunya va patir la barbàrie de l'absolutisme, i una brutal repressió econòmica i cultural, i contra les persones i els seus drets bàsics. I el sistema de submissió aconseguit amb aquests actes de violència s'ha perpetuat al llarg de 300 anys, i tres segles després l'Estat borbònic actual, hereu de l'Estat borbònic de llavors continua encaparrat a sotmetre i explotar Catalunya i a impedir que els catalans recuperem les nostres Constitucions, el nostre Estat arrabassat per les armes.

Aquesta memòria de la Guerra de Successió i les seves conseqüències mena, de dret, a la reivindicació de la nostra llibertat i condueix, òbviament, a una lògica d'enfrontament amb l'Estat espanyol i les seves diverses emanacions.

Les forces polítiques que recolzen de manera directa el govern de l'Ajuntament de Barcelona (de fet els que han manat durant

molts anys) no són partidàries de la llibertat de Catalunya i, de manera implícita o explícita, opten per mantenir l'Estat constitucional neo-franquista. És justament per aquestes raons ideològiques que bandegen qualsevol aspecte de la història de Catalunya que pugui plantejar conflicte amb l'Estat. Pensen que explicar la història d'un passat conflictiu entre Catalunya i Espanya és negatiu en tant que pot donar arguments en favor de la causa catalana en contra de la pervivència de les pràctiques colonials de l'Estat espanyol. Davant d'aquesta situació opten, simplement, per esborrar i ocultar la història per tal de mantenir la ignorància. La fòbia contra la història de Catalunya es manifesta doncs en el dia a dia, amb grans iniciatives: esterilitzant el projecte del Born, o petites mesures com ara impedir les desfilades de La Coronela de Barcelona, un innocent grup cultural de recreació històrica, similar als que sovintegen en nombroses ciutats occidentals. Però, és clar, recreen una unitat armada catalana del segle XVIII que acostuma a desfilars portant una rèplica de la bandera de Santa Eulàlia, i això no és tolerable.

Aquesta praxis d'ocultació de la història del país té també altres raons. Els partits espanyolistes no treballen perquè hi hagi una única comunitat catalana, construïda a partir de les més diverses aportacions. Aspiren a que es consolidin dues comunitats, una catalana i un altra espanyola de tall colonial. I aquesta darrera, amb tot el suport dels aparells de l'Estat, és la que haurà de liquidar la societat autòctona. En aquest sentit, estan interessats en mantenir la ignorància respecte a la pròpia història del país emprant arguments banals: la guerra de Successió és una cosa llunyana, la Història no interessa a ningú, això va passar fa molt de temps... Òbviament la nostra realitat es sustenta directament damunt del conflicte de la Guerra de Successió i les seves conseqüències, i és per això que és vital ocultar i mantenir la ignorància sobre aquest conflicte.

Vegem però que, entre les maniobres de distracció, ara surten

amb la idea que faran al Born una exposició en la qual s'exhibiran, en la via pública, escultures franquistes. I diuen que això tindrà un alt valor pedagògic, i a sobre ho presenten amb pretensions artístiques, com si es tractés d'una instal·lació singular. Aquesta iniciativa és, d'entrada, una cortina de fum de més, per tapar la significativitat del Born... Volen demostrar que al Born es pot parlar de tot, excepte de la Guerra de Successió (allò que té més sentit). La iniciativa la relliguen vagament en un context de memòria històrica. I dins el seu imaginari la memòria de la Guerra Civil és més legítima perquè és més propera i, a banda incideix de manera "fraternal" en tots els pobles d'Espanya, ja que tant els catalans com els espanyols en van resultar afectats. I pensen, i desitgen, que això serà més del gust del que imaginem una part important del seu electorat: la immigració, i que això ajudarà a consolidar la fraternitat espanyola.

La fal·làcia d'aquesta opció és, però, evident. L'interès per la denúncia del franquisme està hipotecada pel suport que l'entorn comunista va donar al postfranquisme constitucional. Els comunistes van ser els qui, a la pràctica, van sancionar una constitució que no exigia responsabilitats pels crims del franquisme. Naturalment, i en contrapartida, les atrocitats de Carrillo també van quedar perdonades. L'entorn dels "poscos" no farà cap ruptura democràtica contra l'Estat espanyolista i neo-franquista que van ajudar a crear i mantenir. No és d'estranyar doncs la lamentable política de memòria que s'ha desenvolupat en aquest país respecte a la Guerra Civil, i que han desenvolupat, també (i fonamentalment en el cas català) les esquerres. L'Ajuntament no es una excepció: no hi ha polítiques de memòria. Barcelona és del tot incapaç d'impulsar una "Topografia del terror" com la que es va fer a Berlín, aixecar centres d'estudis sobre la Guerra o el Franquisme, impulsar un Museu sobre la Guerra Civil, monumentalitzar espais de repressió o recuperar els cossos de desapareguts o represaliats. Aquí ningú fa això... i l'Ajuntament de Barcelona encara menys. On són els museus, els monuments, els memorials

a la nostra gent? Res. I ara tenen la barra, la desvergonya i la indecència de dir que faran una exposició en la qual posaran escultures de franquisme al carrer i que això serà una acció en favor de la memòria històrica. I això ho faran al Born... per ocultar i amagar... Aquesta gent no ha fet res per la memòria republicana...

I encara allò més vil, allò més repugnant, a la meva manera d'entendre, és el tema de la Bandera de Santa Eulàlia. Una bandera de Santa Eulàlia, que molt bé podria haver estat la que es va fer servir en el contraatac de Rafael Casanova va restar confinada durant decennis en un magatzem municipal. Amb motiu de l'exposició **Donec Perficiam** la gloriosa bandera va ser rescatada i acuradament restaurada (amb esforç rellevant), i va ser exposada al Born. La primera mesura que s'ha decidit al nou centre de memòria del Born ha estat tancar l'exposició Donec Perficiam i retornar la bandera de Santa Eulàlia a podrir al magatzem.

La bandera de Santa Eulàlia ingressa al magatzem mentre que les escultures feixistes tornen a ocupar al carrer... quina metàfora. Espero i desitjo que algun dia hagin de respondre...